

Kážívot

drama

napsal ATTILA CZICZÓ

WWW.CZICZO.HU

postavy

Henry Lee (Ondra), student prvního ročníku fildy, do hlavního města se dostal z venkova. Spisovatel, naivní, zamilovaný, mladý.

Andy, Henryho láska, vyrostli spolu, žije na venkově, pracuje v rodinném obchůdku smíšeného zboží. Chodí spolu půl roku.

Sandra, Henryho láska, také studentka prvního ročníku fildy, žijí na kolejích na jednom pokoji. Chodí spolu několik týdnů.

Petra, kamarádka Sandry.

Cikánka.

jedna dívka, z třetího patra.

Matka Andy. (pouze její hlas)

Petr, kluk od kolotočů.

Terka, služebná. (hrají ji dvě)

Šáři, služebná.

matka, ovdovělá matka Petra.

muzikant.

hudba.

Scéna cca. 2 x 6-8 metrový, podélně židlemi ohraničené jeviště. Na jedné straně je park – jedna lavice – jako stálá scéna, svět románu. Současná dějiště – sýpka, kino, pokoj, kuchyně, ulice, atd. - se utvářejí během jednotlivých výjevů. Postavy se vynořují z řad diváků a vstupují do hry. Jeviště je plné rozházených listů papíru.

PŘEKLAD KLÁRA NAVRÁTILOVÁ

„ j a r o „

(Slabě lze slyšet hudbu - Nick Cave Henry Lee -, na jedné straně scény sedí Petr na lavici, na druhé straně stojí Henry, zády k divákům.)

PETR *(vstane, zatleská, aby bylo ticho)* Ticho!

(Henry se náhle otočí, všechny dívky vyskočí, pak strnou v nehybnosti.)

HENRY *(s úsměvem pokyvuje na Petra)* Ať mluví!

Změna scény.

(Sandra a Petra spolu hovoří.)

PETRA Sandro, nezlob se za moji upřímnost, ale jsi blbá kráva *(v původní verzi se používá o hodně vulgárnější, řekla bych nejvulgárnější výraz, vyjadřující ženské přirození.)!*

SANDRA A proč vlastně?

PETRA Znáš ho půl hodiny a už máte za sebou tři mety! Znáš vůbec jeho jméno?

SANDRA Henry.

PETRA Není Čech? *(v původní verzi „Maďar“)*

SANDRA Ale je... nechme toho, je to složitý!

PETRA Ty sama jsi složitá, ženská. Máš ještě vůbec mozek? Nech už toho, nemohu uvěřit, že Sandra Karsai dokáže myslet na tak minimální kvalitativní úrovni!

SANDRA Petro, neubližuj mi už i ty!

PETRA A proč bych ti neměla ubližovat? Nekňourej mi tady, laskavě, jo? Víš, že se mnou můžeš kdykoliv počítat. Posloucháš mě vůbec?

SANDRA Už jde.

PETRA Kdo?

SANDRA On.

PETRA On?

SANDRA On.

PETRA (dívá se na Henryho) Toto je on?

SANDRA (zamilovaně) Jo.

(Přichází Henry, zasněným výrazem. Jedna Cikánka ho mívá. Dívají se na sebe, potom Cikánka jde dál).

PETRA *(Henry dojde k nim)* Helo, spisovatelský kluku. Máš i pravé jméno?

SANDRA Nedělej to, prosím!

HENRY Jsem Henry. Je to moje jméno. Takhle mě oslovuj, Petro.

PETRA *(Sandře)* Ale! On zná moje jméno? *(Henrymu)* na další moje perverzní zvyky říkáš co?

HENRY Sandra mi o tobě vyprávěla.

SANDRA *(se pokusí povolit napětí)* Tak jste se seznámili, teklo relativně málo krve, těšme se ze světového míru!

PETRA Jupííí!

SANDRA *(přitulí se k Henrymu)* Chyběl 's mi.

PETRA *(parodizuje je)* Óó...

(zazvoní Henryho mobil. Vezme to.)

HENRY *(potichu, aby ty dvě to neslyšely)* Ahoj. ... Už jsem ti chtěl. ... Jasně. ... Bože, přestaň. Říkám, že půjdu. ...

Ale... Ale bude všechno v pořádku, věř mi! ... Hele, podle mě raději nejezdi ... Jsi taková! Hodíme sotva půl roku! (*smích*) Rozejít se dá až po devíti měsících, ty 's to nevěděla? (*ticho*) No? Jsi tam?... Přestaň! Proč musíš dělat scény?... Ty taky. ... Protože chodím do školy, je zkuškové, jen bych tě znervózňoval. Na víkend přijedu.... Jsi nachlazená? ... Nemudruj, nesluší ti to. (*ticho*) Jsi tam? ... na víkend, přijedu, dobře?... Ne. Ale mám práci. ... Mluvíš, jako tvoje matka. ... Miluji tě. (*ticho*) Miluji tě!... Čau.

(Mezitím, co Henry telefonuje, dívky si povídají taky.)

SANDRA Nechtěj mě ztrapnit, jo?
PETRA Podle mě tě neztrapňuji, jo?
SANDRA Miluji ho. On je ten pravý, pokud chápeš, co to vůbec znamená!
PETRA Promiň!
SANDRA Pokud toto pokazím, celý život toho budu litovat.
PETRA Ó, jak velká slova!
SANDRA Nerozumíš tomu, co?
PETRA Já rozumím. Možná neporozumím, pokud ti dochází malinkatý rozdíl mezi smyslem těch slov!
SANDRA Teď nemám energii na tvoje slovní dvojsmysly.

(Sandra pozoruje Henryho.)

PETRA Aha, už mi to doklaplo! Neruším náhodou?
SANDRA Cože?
PETRA Říkám ruším?
SANDRA No jo.

(Henry ukončil hovor.)

SANDRA No?
HENRY Co no?
PETRA Kdo to byl?

(Sandra ji očima probodává.)

PETRA Sorry, už tady ani nejsem!
HENRY *(protože Petra ještě neodchází, jí to povídá)* Jeden kámoš. Z domů.
PETRA Z domů!
HENRY Žiji na malé vesnici u slovenských hranic.
SANDRA Petro, už víš vše, tak ... *(kývne, ať už jde pryč)*
PETRA ...tak. Jo vlastně, mám práci, že jo? Jsem ráda, že jsme se setkali, Henry. Jednou bych si ráda něco od tebe přečetla. Ale teď....takže....Čauky! *(odejde)*
SANDRA *(přitulí se k Henrymu)* S kým jsi mluvil?
HENRY Opravdu s jedním kámošem. Domlouvali jsme víkend.
SANDRA Takže nezůstaneš?
HENRY Občas musím zajet také domů. Víš, matka na mě už čeká, uvaří mi něco z mých oblíbených jídel a špinavého prádla už mám taky plno.

(Sandra truceje.)

HENRY Moje malička...
SANDRA *(otřese se odporem)* Ježíši, to ne! Toto mi nikdy neříkej, prosím!
HENRY Proč ne?
SANDRA Nelíbí se mi to.
HENRY Ale jsi moje malička, ne?

SANDRA Nechci být tvoje maličká. Tečka!
HENRY Tak co? Drahá? Drahoušek? Miláček? Králíček-mazlíček?
SANDRA *(zacpe si uši)* Nech toho! *(směje se)* udusím se v moři
slizu.
HENRY Ale jak ti mám říkat?
SANDRA Sandro. Ale říkej to tak, jako nikdo jiný. Pak to bude
dobré.
HENRY Sandra. *(parodizuje to)* Sandruška. Sandika! Sendi-
bendi!

(Smějí se. Pak se k sobě přitulí, objímání je pořád vážnější.)

HENRY Dal bych si popcorn.
SANDRA Tak jdeme! *(odejdou)*

Změna scény.

(Henry se prochází, pomalu vykračuje, je vidět, že mu v mozku probíhá lokomotiva, jako kdyby slyšel hlasy, hlavou se trhá sem a tam.)

HLAS - Chodí jako vážný býk.
HLAS - Láskyplné pohledy.
HLAS - Červená.
HLAS - Životní křižovatka.
HLAS - Kluk z houpaček.
HLAS - Tváře jako růže červené.
HLAS - Je jaro.
HLAS - Nakrucuje knír.
HLAS - Dívka ještě panna.
HLAS - Dvě.
HLAS - Rozvaluje se na lavici.

HLAS - Na jaře.
HLAS - To nebude dobré.
HLAS - Tragedie.
HLAS - Komédie.
HLAS - Nihilista.
HLAS - Chlípňý.
HLAS - Lži!
HLAS - Líbej!
HLAS - Miluj!
HLAS - Opusť mě!
HLAS - Neopouštěj mě!
HLAS - Řekni to!
HLAS - Vezmi si to!
HLAS - Odneseš si to!
HLAS - Věř tomu!

(Henry horečnatě začne psát na papíry ležící na zemi. Mezitím scéna se ožije Na klíně Petra sedí Šáři, jsou hodně veselí).

PETR Dáš mi hubičku, panenka moje?
ŠÁŘI Jestli dám? Až si to zasloužíte.
PETR A čím bych si to tedy mohl zasloužit?
ŠÁŘI Laskavostí.
PETR A čím ještě?
ŠÁŘI Dárkem?
PETR A z jakého dárku bys měla radost, Šáři?
ŠÁŘI Já bych měla radost z čehokoliv.
PETR Mám tě pohoupat, Šáři?
ŠÁŘI *(trucovitě)* ale to už jsem dostala mnohokrát. Houpat se mi nechce.
PETR Netrucuj, dítě! Zasloužím si to snad?
ŠÁŘI Potěšte mě!

PETR A jak? Řekni dříve, po čem toužíš?

ŠÁRI *(zasněně)* Po čem? Toužím po věrném, spolehlivém muži, poctivém, pedantním, vážném muži, který by mě chytl do náruče a unášel by mě, unášel daleko, pryč z tohoto světa.

PETR Takový muž neunáší. Takovému říkají manžel.

ŠÁRI I to by bylo pro mě dobré.

PETR Vdala by ses?

ŠÁRI Nechci zůstat starou panou. I maminka mi říkala, teď musíš hledat muže pro sebe, jinak zůstaneš služebnou pro tento svět.

PETR *(vstane, Šári téměř odmrští na lavici)* No, to je opravdu dobrý svět vdát se.

ŠÁRI Vy jste ještě nepomyslel na ženění?

PETR Čerta starého jsem pomyslel! Kam bych ji dal? V kolotočářské budce mám jen jednu postel.

ŠÁRI Zanechte svého povolání. Najděte si něco serióznějšího.

PETR I toto je seriózní.

ŠÁRI *(přitulí se k němu)* Urazil jsem vás, Petře? Petříčku?

PETR Neříkej mi tak mazlivě, ty cuchto! Neříkej Mi Petříčku, nebo ti jednu ubalím, ty!

ŠÁRI *(vylekaně)* Nebudte tak divoký! Ještě nakonec se vás leknu!

PETR *(obejme ji)* No, Běž domů, Šári, čekám na tebe zítra. Ale přijď, nebo bez tebe zemřu.

ŠÁRI Mluvíte pravdu?

PETR Pravdu. *(polibek)*

(Šári odběhne pryč, Petr si sedne a zapálí si. Přichází Terka. Dlouze stojí u lavice a poměřuje si Petra.)

PETR Na co koukáš, Terko?

TERKA Koukám na to, na co se mi zachce.
PETR Nesedneš si raději vedle mě? Už jsem ti to místo nahřál.
TERKA Kolik služebných už to samé od vás slyšelo?
PETR Já to říkám jenom tobě.
TERKA Mám tomu věřit?
PETR Věř tomu!
TERKA Ještě jsem pomyslela i na to, že jsem pro vás jen chvilkový rozmar.
PETR Sedneš si konečně?
TERKA (*sedne si*) No dobrá, nebědujte mi tady!
PETR Nejsem snad pro tebe dobrá partie?

(Dlouze se na sebe dívají. Henry přestal psát, zamyšleně chodí sem a tam. Mezitím ani scéna nepokračuje, přestávka už je téměř trapně dlouhá. Potom malý krok zpět do příběhu – vyškrtne se text – a vše pokračuje.)

PETR Sedneš si?
TERKA Teď ne. (*přesto si sedne*)
PETR Čeká na tebe milostpaní?
TERKA Čeká.
PETR Myslel jsem, že ještě zůstaneš.
TERKA Proto, abyste mě osahával? Nebo proto, že je vám se mnou dobře?
PETR Pro obojí.
TERKA Jen kdybyste se tak nedíval těmi svými očmi!
PETR Takže zůstáváš?
TERKA (*vyskočí*) Příště.
PETR (*obejme ji ze zadu, ale nevstane*) Ale přijď, nebo bez tebe zemřu.
TERKA Jen abyste nezemřel se mnou! (*odběhne pryč*).

Změna scény

(Andy řeže dřevo v kůlně. Nechá toho, vyndá si svůj mobil a vyťukává číslo. Z venku křičí její matka.)

Matka Andy!

ANDY Telefonuji.

MATKA S kým?

ANDY To je jedno. *(telefonuje)* Proč mi už nevoláš? Tolik mi chybíš...Jasně, jen to říkáš....na víkend přijedeš, že jo? Ale určitě přijedeš domů? Nebo to jen tak říkáš, jako minule? ... Tolik mi chybíš! Dny se sotva vlečou bez tebe! Takhle to není dobré....

ANDY *(matce)* Nic. *(do telefonu)* Ale jak to bude dál? Nedokážu si to představit! Přijedeš domů nebo mám tam přijet raději já? ... Věděla jsem, že už mě nemáš rád. Věděla jsem, že když pojeděš do Pešti *(Prahy?)*, bude konec. ...

MATKA Je to Ondřej?

ANDY *(matce)* Jo. *(do telefonu)* Jo. ... Já nedělám scény, jen mi moc chybíš! ... Ale kdyby se ti stýskalo, přijel bys. Dokonce bys ani neodjel. A proč nemohu přijet já? ... *(dívka kašle)*

MATKA Andy! *(dívka matku neposlouchá)* Andy! *(dívka neodpovídá)* Šla bys dovnitř?

ANDY Ano. Páč mám toho plné zuby. A každá nemoc má psychosomatický důvod ... Ano. ... Teď to chceš položit?

...

MATKA Ty máš vždycky práci.

ANDY *(do telefonu)* Ty máš vždycky práci. ... No fajn, fakt toho nechme, toto nemá smysl. ... Víš, že já taky. ... Ahoj. *(schová si mobil)*

(Andy nervózně chodí sem a tam, oči má plné slz. Jednou se směje, pak se úplně zvažní.)

MATKA Co chtěl?

ANDY Nic.

MATKA Co chceš ty po něm?

ANDY Nic.

MATKA Nezačínej s takovýmhle! Ten už odešel. Nevrátí se.

ANDY Dobře. No a co?

MATKA Nebud' drzá na matku!

ANDY Nebyla jsem drzá.

MATKA Ty jsi se do něho zamilovala? Jen tolik máš rozumu? Vždyť je ludrák!

ANDY Co je to ludrák?

MATKA Ničema.

ANDY Ondřej není ničema. *(potichu, nervózně pochoduje)*
Zamilovala jsem se do něho, protože k němu patřím. I on mě miluje. Pokud na něho musím čekat, tak budu čekat. Vždycky se ke mně vrátí. Beze mě nestojí za nic. Já bez něho nestojím za nic. My dva jsme jeden. Oheň a voda. Oba dva potřebujeme toho druhého, bez toho druhého nemůžeme existovat. Ani jeden z nás není důležitější, než ten druhý. Počkám, až pochopí, že život je o nás dvou. Jednou se probudí ze snění a uvědomí si, že musí být se mnou. Se mnou se jeho život naplní.

MATKA Jdeš do knihovny?

ANDY *(klidným hlasem)* Jdu.

MATKA Řekni tátovi, ať už jde domů.

ANDY (s úsměvem) Je v knihovně?
MATKA No jistě! V hospodě.
ANDY Jdu.
MATKA Řekneš mu to?
ANDY Řeknu. (odejde)

ZMĚNA SCÉNY.

(Líbánky. Všichni jsou zamilovaní, slunce svítí, vzduch je příjemný, listy zelenají, kytky kvetou, hormony pracují. Muzikant zazpívá veselou písničku „.....“ Paralelní scény Henry střídavě se Sandrou a pak s Andy prožívá šťastné všední dny – pohybová hra. Mezitím Petr a dívky (Šári a Terka) zpívají s muzikantem.)

Změna scény.

(Henry si sedne vedle Petra. Poměříje si ho, přátelsky do něho ždůchá. Potom začne k němu mluvit. Petr jen mlčí.)

HENRY Hmmm? Přesto... konec konců je všechno v pohodě, ne? Podstatná je láska! Štěstí, johoho! *(ticho)* Ale mohl bys něco říct, ne? Když už to dělám pro tebe, ne? *(ticho)* Nu dobrá, tak nemluv! Připíšu to k tvé nevědomosti. *(ticho)* Hej! Právě jsem ti naznačil, že jsi blbej! Mluv už se mnou! *(ticho)* Přitom si s tebou tak rád povídám. Rozumíš mi. *(ticho)* Cítil jsi už někdy, že tě neustálá touha ochromuje? To je paradox, co? Celý život je jedno velké utrpení a přesto na něm tolik lpíme. *(ticho)* Posloucháš mě vůbec? *(ticho)* I tak mám dost starostí s tou dvojitou velkou láskou! S Andy to trvá už půl roků, a musím se přiznat, že už v ní nevidím tu usměvavou, křehkou holčičku. Už jsem ti vykládal, že

jsme vlastně soukojenci? Představ si, byla vedle mě celý život! Jesle, školka, škola, ložnice, kuchyně, u rybníku, zadní sedadlo v autě. *(ticho)* Sandra je jiná. Je ještě čerstvá. Ale cítím takovou divnou pachutí, když jsem s ní. *(ticho)* To je velké svinstvo, že neodpovídáš. *(ticho)* A proč se pořádně neoblečeš? Mohl bys odpovídat dobře víc. Občas bys mi mohl pomoci! *(ticho)* Máš rád jaro?

(Petr se pořád dívá před sebe.)

"l é t o"

(Henry horečnatě píše na papíry. Mezitím je scéna na lavici. (Petr a Terka se smějí.) Přichází Petra, z dálky sleduje Henryho, který si ji všimne. – Mezitím Petr sundá tričko a obleče si bílou košili.)

HENRY Ty?

PETRA Já?

HENRY Šla jsi kolem?

PETRA *(vtipně)* Náhodou jsem kolem šla, procházela.

HENRY Fakt?

PETRA *(s předstíranou vážností)* Pravda je, že už tě pronásleduji šest týdnů.

HENRY Proč?

PETRA Poslouchej, Henry! Zajímáš mě. Jsi takový divný pavouk, jakého jsem ještě neviděla. To je pravda.

HENRY Děláš si legraci?

PETRA Nedělám. Chtěla bych tě poznat. Tak doopravdicky.

HENRY Už mě znáš. To nestačí?

PETRA Nestačí.

HENRY Poslala tě Sandra?

PETRA Sama jsem přišla. Ona tu není.

HENRY Co mám teď dělat?

(Mezitím je míjí Cikánka, Henry se dívá za ní.)

PETRA Řekni něco o sobě. Co píšeš, proč píšeš a tak.

HENRY Píšu román.

PETRA A? Co dál!

HENRY Jakože o čem to je?

PETRA Např.

HENRY O jednom muži. A o dvou dívkách. Jsou zamilovaní. Dívky tedy ne do sebe. A odehrává se to dávno. Na začátku minulého století. Hodně dialogů, málo akce. A ještě nevím, jak to skončí.

PETRA Proč právě toto téma?

HENRY Nevím. Mám rád to období.

PETRA Byla to zajímavá doba.

HENRY Upřímná. A tehdy byli lidi otevření. Všechno bylo jiné. Pomalejší.

PETRA Píšeš o sobě?

HENRY Ne. Ano. Nevím. Proč?

PETRA Jen mě to zajímá. A má to nějaké poselství? Skryté myšlenky, hlubší významy? Víš, takový ten umělecký podtext. *(Petra ukazuje rukama uvozovky.)*

HENRY Tuto značku nemám rád. Není lidská.

PETRA Co je tedy lidské?

HENRY To, co je pudové. Nezakládá se na významovosti.

PETRA Jejda! Něco takového existuje?

HENRY Podle mě ano. Ne?

(Projde kolem jedna dívka z třetího patra. Mačká si mobil na ucho a rozpustile se tlemí.)

DÍVKA (do mobilu) Sorry. (Petře) Ano?

PETRA Bydlíš taky tady na kolejích?

DÍVKA Jo. Na třetím patře.

PETRA Poslouchej, podle tebe co plodí nevědomost?

DÍVKA Cože? (do mobilu) Počkej, zastavili mě s nějakou anketou. (Petře) Na co se to, kruciš, ptáš?

PETRA Co plodí nevědomost? Co je jejím výsledkem?

DÍVKA Hloupost? (zmateně, stupidně) To je nějaký televizní pořad?

PETRA Něco takového. Se skrytou kamerou.

DÍVKA To je hustý. A dá se něco vyhrát?

PETRA Dá. Ale odpověď nebyla správná.

DÍVKA To je na hovno! Sorry, to tam nebude, že ne?

PETRA Ale bude. Odvysíláme všechno.

DÍVKA Fakticky?

PETRA (přikývne) Jo.

DÍVKA Do prdele! (odběhne pryč)

HENRY Bylo to nutné?

PETRA Představ si, že tato holka z třetího patra by se před třemi lety zamilovala do tebe. A ty do ní. Tak byste už spolu žili více než tisíc dnů. A znal bys ji víc, než kohokoliv jiného. Její hlas by pro tebe zněl tak, že bez toho bys už nemohl žít. Natolik bys ji znal. A znal bys dotek její kůže, vůni její nohy, chuť jejího rtu, všechny chlupy na její paži, její zvyky, její životní tempo, úplně všechno. Už bys ani nevěděl, jaký jsi měl život před ní. Dokážeš si to představit?

HENRY Toto nemá smysl.

PETRA Ale má to smysl. To je život. Nevyzpytatelný.

HENRY Nerozumím ti.

PETRA Ale rozumíš.

HENRY Ale ne.
PETRA Ale jo!
HENRY Ne.
PETRA Vyspíme se spolu?
HENRY Cože?
PETRA Chceš si to se mnou rozdat?
HENRY Ne.
PETRA Škoda. *(přestávka)* Prý největší mocností na Zemi je hlad, protože je nejvíc zvířecí. Až potom je láska. Proč? Ta není zvířecím pudem? Pudem divokých zvířat?
HENRY Ne.
PETRA Ani o tom nepřemýšlíš?
HENRY Není třeba
PETRA Ale bylo by to třeba. To je filozofie.
HENRY Té není potřeba. Není nutné to vyslovit. Stačí, když jsou myšlenky. Ty jsou jenom moje. Když mluvím, k tomu potřebuji společnost někoho jiného.
PETRA Jsme společenští tvorové, nebo co.
HENRY To je blbost o tom mudrovat v devatenácti. Ne?
PETRA A kdy to blbost není?
HENRY Ještě nevím.
PETRA To je hustý. Dobře jsme si pokecali. Tak já jdu. Nechám tě psát.
HENRY Dík.
PETRA Ahoj.

ZMĚNA SCÉNY.

(Muzikant začne hrát a zpívat píseň „.....“. Petr a Šári se muckají na lavici. Mezitím Andy si ostří pilu, smyslně pozoruje píšícího Henryho. Potom s šílenou rychlostí chvíli řežou dřevo a vysíleně padnou k zemi. Henry horečnatým tempem začne psát. Scénka na lavici Petr

opravuje nějaký malý přístroj, Šári ho dychtivě pozoruje. Mezitím i Andy se přitulí k Petrovi – výjevy se splynou.)

PETR Podstatou je přesnost a pozornost.
SÁRI Tak jest.
PETR Rád to dělám tak, aby to bylo v pořádku.
ANDY *(nudí se)* Kdy toho necháš?
SÁRI Kdy už toho necháte?
PETR Když mne nebudeš pořád rušit, včas to bude hotové!
SÁRI Nehněvejte se!
ANDY Nudím se.
SÁRI Jak je to nudné, posedávat tu.
HENRY Takhle nemůžu psát.
PETR Vlepím ti jednu takovou, že budeš brečet přes celou Stromovku!
ANDY Věnuj se mi už!
SÁRI *(s pláčem)* Odpusťte mi!
PETR No tak dobře, pojd' sem. *(posadí ji na klín)*

Henry ukončí psaní. S úsměvem si sedne vedle Andy.

HENRY Jsem tu.
ANDY Koukej, něco bych po tobě chtěla.
HENRY Ano?
ANDY Rodiče nás pozvali na víkend na Balaton.
HENRY Kam?
ANDY Siófok – do nějakého supr-luxusního hotelu. Bude tam jakási předváděčka čehosi, ale můžeme tam být dvě noci.
HENRY Víkend s tvými rodiči?
ANDY Přežiješ to! Pro mě je to důležité.
HENRY A obchod?

ANDY Zavřeme.

HENRY A nevadí, že mě nemají rádi? Tvý rodiče.

ANDY Ale mají. Jen...trochu jinak.

HENRY Dobře, tak jedem.

ANDY Jsi sladký.

ANDY *(naslouchá)* Slyšíš to? Kryštof! *(zpívá)* "...CO STÁT SE MÁ, SE STANE AŽ NOC SPLYNE S RÁNEM. SRDCE MÉ PROLETÍ STŘEPEM, SRDCE MÉ SKONČÍ S TEPEM, SRDCE MÉ JE KŮŇ S HANDICAPEM..." *(eventualita Marek Ztraceny)* *(podívá se na Henryho)* Ty to neslyšíš?

HENRY Ne.

ANDY No tak!

HENRY Zajímavý text. Takový buddhistický co se má stát, stane se. Jak je to jednoduché, že jo?

ANDY To je Kryštof.

HENRY Kdo to napsal?

ANDY Krajčo.

HENRY Musí to být zajímavý člověk.

ANDY On je boží. Největší žijící básník. Neznáš ho?

HENRY Moc ne. Jsem se zasek' u Seiferta. *(směje se)*

ANDY Toto je přece jen víc in.

HENRY *(s vtipem)* In. Kúl!

ANDY *(směje se)* Přesně tak, kúl!

HENRY Miluji tě! *(obejme ji)*

ANDY Ty jsi někdy takový!

HENRY *(vyprostí se z objetí)* Sorry, jen na moment.

(Rychle napíše několik slov. Scénka Petr vylepí obrovskou facku Šáři, která s pláčem odběhne. Potom Henry přitáhne k sobě Andy.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry a Sandra sedí u stolu. Henry si čte, otáčí listy. Sandra se očividně nudí.)

SANDRA Ten víkend byl neskutečně dlouhý!

HENRY Pro mě taky.

SANDRA Petra říkala, že jste spolu mluvili.

HENRY Jo.

SANDRA O čem?

HENRY O divokých zvířatech.

SANDRA To muselo být zajímavé. Jste si hodně podobní.

HENRY Všiml jsem si toho.

SANDRA *(smyslně se přitulí k Henrymu)* Chceš to teď?

HENRY *(opatrně ji odstrčí)* Jasně... ale...

SANDRA Tak toho nechme.

HENRY *(Pohladí Sandřinu hlavu)* Promiň. *(čte dál)*

SANDRA Proč ti nemohu říkat Ondřeji?

HENRY Nemám to rád. Takhle mi říkají doma.

SANDRA Ale Henry je trochu žinantní.

HENRY Mně se líbí. Henry Lee.

SANDRA Jo, a ještě jeho zelená tráva. No tak, nechceš to už konečně vyzkoušet?

HENRY Ne.

SANDRA Ale proč ne? Všichni to hulí.

HENRY Já ne.

SANDRA *(zamilovaně)* Myslím jen na tebe. Pořád!

HENRY Já taky.

SANDRA Nemohl bys toho nechat? Jen na minutku!

HENRY *(zvedne hlavu)* Někdy se do toho úplně ponořím.

SANDRA Ponoř se do mě!

HENRY Fajn. *(po objetí)* Znáš Kryštofa?

SANDRA Tu kapelu? Samozřejmě.

HENRY (zpívá) " CO STÁT SE MÁ, SE STANE AŽ NOC SPLYNE S RÁNEM"

SANDRA (pokračuje ve zpěvu) " SRDCE MÉ PROLETÍ STŘEPEM, SRDCE MÉ SKONČÍ S TEPEM"

HENRY Dobrý, ne?

SANDRA No a?

HENRY Vy, holky vždy odpovíte na otázku otázkou.

SANDRA Jaké holky?

HENRY To je jedno. Takže, co pro tebe ten text znamená?

SANDRA Nic. Není to řádné velké vasisdas. (směje se)

HENRY Necítíš v tom hloubku?

SANDRA Měla bych?

HENRY Nevím.

SANDRA Jaké holky?

HENRY Žádné holky.

SANDRA Říkal jsi, vy, holky!

HENRY To je jen takový slovní obrat. Nebo něco takového.

SANDRA Jen mě měj rád!

HENRY Dobře. (vážně se podívá do jejích očí, a pak se od ní rychle odvrátí) Promiň, jen okamžik.

(Rychle napíše pár vět a pak k sobě přitáhne Sandru. Šklebí se jako dítě, které právě provedlo něco špatného.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry se prochází, z odnaproti přichází Cikánka. Když se dostanou vedle sebe, znenadání ho chytne za ruku.)

Cikánka Ruku líbám, princi, já vidím, že v tvých žilách koluje královská modrá krev. Ukaž, co říkají tvé ruce! (podívá se mu do dlaně) Vidím lásky, tragedii, slzy, pláč a

naříkání. Uteč princi, uteč až konec světa, kde na tebe čeká palác. V tom paláci sedí na trůnu starý král a ten má tak krásnou dcerku, že po rozednění se na ní ani nemůžeš podívat, jinak by se s oslepl! A vona čeká jen na tebe, aby se ti oddala. Dej mi velký peníz a předpovím ti taky bohatství!

HENRY *(vytáhne stovku)* Prosím!

Cikánka Dobrotivý Bůh ať tě utěšuje ve tvém smutku, pěkný princi. Uteč a nezastavuj se nikde. Jen tam, kde jsem ti říkala!

(Cikánka odběhne, Henry se zamyšleně postává.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry si sedne vedle Petra. Terka stojí vedle nich a zamilovaně se usmívá na Petra.)

HENRY Hm?

PETR Hm?

HENRY Jak to jde tobě? *(Petr se na něho podívá s údivem)* No dobře, dobře, já vím, jak to jde. Vždyť to píšu já. Ale zajímalo by mě, co si myslíš? No?

PETR Bude to dobré..

HENRY Hele, nehrej mi tu roli na slovo skoupého Indiána se zasmušilým výrazem! Vidím, že už máš i košili. Velmi správně. *(chechtá se)*

PETR *(i on se chechtá, nuceně)* Hahaha...

HENRY *(se změněným tónem)* A jestli může gentleman nosit v zimě dlouhé jégrovky?

PETR *(podívá se na něho téměř znuděně)* K džentlmenovi se to nehodí.

(Henry ukáže na Petrovy nohy.)

HENRY *(se změněným tónem)* Vždyť ty taky nosíš jégrovky.
Čouhá ti z ní lem!

(Petr se podívá dolů a jen mávne rukou.)

PETR To nejsou moje nohy!

(Henry se plácá do kolenou, jak se směje.)

HENRY No vidíš, o tom já mluvím! Takový je opravdový umělec,
opravdový spisovatel! To je humor! Děláš to výborně.
To je brutální!

(Petr i nadále sedí s vážnou tváří.)

HENRY *(smířlivě)* No tak! Co ti jen?

PETR Co myslíš?

HENRY Nemám zdání.

PETR Nelíbí se mi ta holka.

HENRY Co to znamená, že se ti nelíbí?

PETR Nelíbí. Není pěkná. Není to dobrá kůže. Tady ta.

(Terčina tvář se zvažní.)

HENRY No a? Co mám dělat?

PETR Přepiš to!

HENRY Jak asi?

PETR Nehrej to na mě. Zatím to vůbec nikdo nečetl. Víme o
tom jen my dva, jací jsou jednotlivé postavy. Vyměň ji,
tečka!

HENRY To se smí?
PETR No samo. (*ukáže na jednu dívku*) Ať je to ona! Ta usměvává!
HENRY Proč právě ona?
PETR Líbí se mi. Má zajímavý obličej. (*k dívce*) Hop!

(Stará a nová Terka si vyměňují kostýmy.)

HENRY Jinak, máš rád léto?

(Petr už ho nevnímá, poměřuje novou Terku.)

"podzim"

(Henry bleskurychle píše. Scéna se ožije, Petr a Terka si povídají na lavici.)

PETR Nebojíš se tu se mnou, ani nevíš, jaký jsem. Třeba ti seberu peníze.
TERKA To nemusíte. Teď peníze nemám, ale až je mít budu, tak vám je všechny dám.
PETR Mně?
TERKA Když si to budete přát.
PETR A už někdo byl, komu jsi dala?
TERKA Ne.
PETR Neměla jsi milého nikdy?
TERKA Ne.
PETR Ale na procházku... takový už snad byl, s kým jsi chodila na procházku?
TERKA Byl.
PETR Vojín?
TERKA Krajan.

PETR Každý voják je krajan. Odkud jsi?
TERKA Odtud, nedaleko.
PETR Nuže, milovala jsi ho?
TERKA Proč mě mučíte? Nemilovala, jen jsme si občas vyšli.
PETR Kam?
TERKA Sem, na Stromovku.
PETR A tvoje ctnost, kde jsi ji ztratila?
TERKA Já žádnou ctnost nemám.
PETR Ale měla, ne?
TERKA Ani neměla, páč já jsem počestná holka.
PETR Ale nějak jsi toho vojáka podporovala, ne?
TERK A Proč mě trýzníte, pane Liliom?

(Petr a Terka se na okamžik znehybní a vyčítavě se podívají na Henryho, který s úsměvem vyškrtne celý text a pak horečnatě píše dál. Petr ožije, vedle něho si sedne Šári. Henry velkým mávnutím přeškrtne svoje zápisky. Šári si sedne zpět na svoje místo. Henry znovu začne psát. Terka příběhne a s úsměvem se zastaví vedle Petra. Henry zmačká papír, Terka zpět na svoje místo. A tak dále, spisovatel se znovu a znovu pokouší o psaní, herci se chystají na hraní, ale zbytečně. Spisovatelská krize. Nakonec Henry nazlobeně vyběhne ven.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Andy a Petra na sebe náhodou narazí u vchodu na koleje. – Mezitím Petr si vymění boty, nasadí si klobouk a obleče si vestu.)

ANDY Promiň.
PETRA *(flegmaticky)* No problem. *(šla by dál)*
ANDY Omlouvám se, buď tak hodná!
PETRA Ano? *(mluví s Andy povýšeně)*

ANDY Hledám jednoho kluka.

PETRA *(změří ji pohledem)* Je jich tu za pár.

ANDY Rozumím tvé ironii. *(přemáhavě se směje)* Promiň, jsem trochu nervní.

PETRA Takže?

ANDY Takže... *(představí se)* Jsem Andrea Varjasová. Sorry, přijela jsem zdaleka, jsem unavená a nervní. Kdybys mi mohla pomoci, bylo by to fajn. Hledám kluka s jménem Ondřej. Bydlí tu, je v prváku. Jinak je tichý a trochu uzavřený.

PETRA Přesný popis, ale poznám v něm cca čtyři stovky Ondřejů, chtělo by to ještě nějaké zúžení.

ANDY Má černé vlasy, velké, zasněžené oči, je přibližně stejně vysoký, jako já, mluví potichu, usmívá se jen zřídka.

PETRA *(přemýšlí)* Jo, jinak jsem Petra. Ale zpět k tvému problému. Nevěřím, že bych ti dokázala pomoci. Zkus to na studijním nebo na sekretariátě. Lituji.

ANDY *(se zhrouť)* Do háje!

PETRA Je ti dobře?

ANDY Vůbec mi není dobře. Ale nechme toho. Dík.

PETRA *(už se chystá odejít, ale zastaví se)* Chceš cígo? *(alternativa Chceš žvejku?)*

ANDY Aha. *(zapálí si – začnou žvýkat)*

PETRA *(po chvílce ticha)* Tvůj borec?

ANDY Něco takového.

PETRA Ty studuješ kde?

ANDY Ve smíšeném zboží svého otce. Šedesát hodin týdně, kasa, zásobárna, hnusárna. Jsem prodavačka, abys tomu rozuměla. Vloni jsem maturovala, na výšku mě nepřijali a otec měl radost, že tím pádem převezmu rodinný podnik.

PETRA A jejda.

ANDY Jo, to je tedy jejda!

PETRA (*zkoumá Andy*) On tady a ty tam?

ANDY Jo, víkendová láska.

PETRA To je tak za týden šest čísel. Cca. (*smějí se*)

ANDY (*ještě se smíchem*) Kéž by! Ale on... on je jiný.

PETRA Všichni jsou jiní.

ANDY (*zvážní*) On je ale opravdu jiný.

PETRA Jasan.

ANDY Ondra bude spisovatel.

PETRA Spisovatel?

ANDY I teď píše. Román.

PETRA (*podezření!*) Někoho takového znám taky.

ANDY Když píše, má tak milý výraz ve tváři. A při psaní žvatlá, jako malé dítě. Ráda se na něho dívám. Chtěla bych se na něho dívat pořád!

PETRA A on? Cítí to samé k tobě?

ANDY Moc mě miluje.

PETRA To je dobré vědět.

ANDY Je to dobré.

PETRA Co bys vydržela kvůli němu?

ANDY Cože?

PETRA Kam by mohl zajít...řekněme v ubližování?

ANDY Kamkoliv.

PETRA Kdyby tě podvedl?

ANDY Nepodvádí mě.

PETRA A kdyby přece?

ANDY Nepodvádí mě. Věř mi, znám ho.

PETRA A kdyby tě zradil?

ANDY Jak?

PETRA Řekněme, že by ti lhal.

ANDY Pořád lže. Takhle jsem se do něho zamilovala.

PETRA A ty mu pokaždé odpustíš?

ANDY Pokaždé.
PETRA Jsi dobrá.
ANDY (*směje se*) Jo, jsem.
PETRA Zkus to, třeba ho najdeš!
ANDY Zkusím. A dík.

(Andy odejde, Petra vytáhne cigaretu, a zamyšleně stojí. Potom rychle zasune cigaretu zpět do krabičky a odběhne.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry píše. Scénka Petr na lavici, přichází jeho ovdovělá matka.)

PETR (*vyskočí*) Matko!
MATKA Přišla jsem se podívat na tvé kolotoče.
PETR Tady jsou.
MATKA Chlapec od kolotočů! (*sedne si*) Jíš ty pravidelně, synu?
PETR Jím.
MATKA Budu stručná, synu toto není vhodné místo pro tebe. Toto povolání skončí špatně. Skončí špatně.
PETR Je to dobré, matko. Váží si mě tu.
MATKA A tvá budoucnost? Muž potřebuje rodinu. Manželku, děti.
PETR Nějak už bude.
MATKA Nebude, pokud tu zůstaneš, synu.
PETR Ale bude.
MATKA Houpat služebné, to není život!
PETR Já tu pracuji ve dne i v noci.
MATKA Kdyby otec ještě žil, srovnal by tu tvoji nešťastnou hlavu.
PETR Otec už nežije.

MATKA Rodina potřebuje chlapa. Bud' chlap! Máš na sobě oblečení, a chybí tam půlka zadku. Nestydíš se, synu, takto se ukazovat na tomto božím světě? Já už toužím jen po tom, aby se nastal zlom ve tvém životě. Můj syn ať není jiný, než ostatní podobní jinoši!

PETR Matko, pro mě je tento život dobrý.

MATKA Starou belu dobrý! Nuže, chceš být zatracený, Petře? (změkne) Petříčku, nedělej to své ubohé, ovdovělé matce! To mě chceš přivést do hrobu?

PETR Do hrobu vás přivedu přesně tak, jak si zasloužíte. Srdce mi bolet nebude, to mi věřte.

MATKA Mám ti nafackovat, abys dostal rozum? Mám svého dospělého syna zahanbit? Dítě pošetilé! Toto si zaslouhuje tvoje matka? Toto si zaslouhuje tvůj nebožtík otec? Takhle jsme tě vychovali?

PETR Jděte, matko, musím pracovat.

MATKA Půjdu. A ty se utop do těch svých zasněných myšlenek! Poblázni hlavu ještě další stovce služebných! To by ti šlo. Jak se z tebe stane pořádný muž, jak? Takový, jako ostatní na tomto světě, kterým milostivý Bůh nadělil rozum do hlavy?!

PETR Vyměňte mě za někoho. Když vás to uklidní.

MATKA Nezřeknu si tě, synu. Jsi z mého krve. Ale už tě oplakávám. Dívám se, jak ztrácíš svoji důstojnost. Srdce mi pukne za tebe, synu.

PETR Odejděte!

MATKA (vstane) Odejdu, synu. (odejde)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry čeká. Přichází Petra. Dlouhé ticho, mezitím se dívají na sebe.)

PETRA Sandra se o tom nikdy nedozví.

HENRY (*rozrušeně*) To je jedno!

PETRA Hups!

HENRY Petro! Víš, co je naše největší chyba? Nás lidí?

PETRA No co?

HENRY Nemluvíme. Nemluvíme pravdu.

PETRA (*ironicky*) Ondro.

HENRY Už Henry. Henry Lee.

PETRA (*ironicky*) Ještě že ne Bond. James Bond.

HENRY Petro, ani ty tomu nerozumíš? Že proč?

PETRA Co proč?

HENRY Máš ráda Kryštofy?

PETRA Ne.

HENRY (*chytne dívku za ramena*) Petro, víš, jaké by to bylo úžasné, kdybychom všechno řekli? Žít, pane Bože, žít tak, že nejsou bariéry! Já mluvím s vymyšleným chlapem. Chtěl bych žít ve svém vlastním románu, protože jedině tam se cítím dobře. Já nemiluji Sandru. A nemiluji ani Andy. Zůstal jsem s nimi, protože jsem zbabělec. Chápeš? Mám strach jim říct, že to nefunguje. Protože je lituji. A lituji i sebe. Petro, já miluji tebe! Chci tě objímat, líbat...Tebe! Ale neřeknu to nahlas, protože tomu nevěřím. Protože vím, že jednou to pomine, a nechci, abych i tobě se bál říct, že to nefunguje. Já bych chtěl být Ferenc Molnár, já ukradnu jeho kluka od kolotočů a namlouvám si, že jsem to psal já! Petro, Ty nebuď taková!

PETRA Ondro-Henry, ty nejsi normální. (*políbí ho – pohladí ho*) Doteď jsem Sandře nezáviděla nic, ale tebe bych jí přebrala.

HENRY (*utře si rty*) Mě ale nechtěj! Chtěj takového, kdo si tě zaslouží. Nechápeš to?

PETRA Ne. Ale to je v poho.
HENRY *(odstrčí ji od sebe)* Ani ty nejsi jiná. Jsi stejná, jako všechny.
PETRA *(laskavě, ale se zmateným úsměvem)* Já vůbec nejsem taková.
HENRY Ale ano. *(odběhne)*

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry si sedne vedle Petra.)

HENRY Tak co?

(Petr si nadzvedne svůj klobouk a naznačí, že se převlékl.)

HENRY Díky.
PETR Situace se zamotává.
HENRY Mně to povídej! Řešení neexistuje. Ani tam, ani tady.
PETR Ale existuje!
HENRY Chtělo by to dospět!
PETR No vidíš! Ty se vyznáš v tlačenci.
HENRY Je toho na mě moc.
PETR Čeho? Holek? Kterou bys chtěl rozbalit?
HENRY Cože?
PETR No, kterou holčinu bys nejraději pustil k vodě?
HENRY Andy. Sandru. Andy. Sandru... co já vím?
PETR No!
HENRY Musím?

(Petr přikývne.)

HENRY *(dlouho přemýšlí)* Andy.

PETR Tak se postavíš před Andrejku, hluboce se nadechneš, ozve se romantická hudba – vyber si něco francouzského, to vždycky zabere! – a řekneš děvence do očí, že je konečná, má milá!

HENRY Kdyby to bylo tak jednoduché!
PETR Ale to je jednoduché.

HENRY (*hluboce vzdychne*) Jak se stane někdo dospělým? Je to zvláštní. Nedávno jsem byl ještě obyčejný gymnazista. Maminčin mazlíček. Ochraňovaný chlapeček. A teď, (*odevzdaně mávne rukou*) Skoro se nic nezměnilo. Ale když se zamyslíš, všechno je jinak.

PETR Ale, ale, pozor na vážná prohlášení!

HENRY Proč?

PETR Najdi si svůj jazyk. Jazyk, kterým mluvíš jen ty, ale všichni ti porozumí.

HENRY Jen česky se umím dorozumívat.

PETR Ale kdepak! Ty mluvíš ondřejovsky. Nu dobrá, henryovsky. V tom se zdokonaluj!

HENRY Jak?

PETR Mě se neptej!

HENRY (*zamyslí se*) Proč mi chybí osobnost?

PETR Protože závidíš svým idolům. Projdeš Českou, Husovu, Solniční, zajdeš do Slávie...Ještě všechno existuje. Ale co je dnes? Hery, uspěchaní lidi, mobily, iPody, do Paříže jsou to jen dvě hodiny. To už je jiný svět. Jiný svět, rozumíš? Hipisáci to napsali, že jo? Jim se to povedlo. Nezval, Seifert, Hrabal, Forman a ostatní! Abych nevynechal Ference Molnára! Hele, před tím měli Adinu Mandlovou. Tito lidé napsali dvě slova a změnili svět. Ty jsi mi nedal do pusy jedinou větu, na kterou bys mohl být hrdý!

HENRY To je zlé!

PETR Jednoduše jsi jen netrpělivý.
HENRY Zlepší se to?
PETR Je to na tobě.
HENRY Tak já jdu. (*ukazuje uvozovky*) Ro-ze-jít-se.
PETR Ale nezapomeň! (*imituje hraní na housle*)

(Henry pomalu odchází. Petr si odkašle.)

HENRY (*se chytne za hlavu*) Aha! Jinak, máš rád podzim?

(Petr se směje a mávne rukou.)

"zima"

(Henry stojí před Andy. Je v rozpacích, Andy s očekáváním ho pozoruje. Ozve se francouzská hudba, Henry se pokouší promluvit, ale nejde mu to. Hudba přeskakuje, ruší atmosféru. Henry trpí, občas se podívá na Petra, aby pomohl. Andy je pořád víc a víc netrpělivá. Hudba náhle zmlkne.)

ANDY Ondro, děje se něco?
HENRY Nic. Nechme to být.
ANDY Ale chtěl si něco říct.
HENRY Všechno v pohodě. Půjdeme na procházku?
ANDY Nechceš psát? Já ti pomůžu. Sednu si vedle tebe, budu se na tebe dívat beze slov. Ale když chceš na procházku, půjdeme. Jen abys byl spokojený.
HENRY Chci být sám. Nevadí?
ANDY Nevadí. Přijdu později. (*odejde*)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry píše. Muzikant zahraje písničku „Jsi můj pán“ . Šári opakuje text písničky a loučí se s Petrem. Vzlyká.)

SÁRI Mým dnům, jak jdou, jsi dal řád. Čím jsem ti já, chci dál znát. Mnou nespoután, mnou milován...Bud' vůle tvá! Jsi můj pán!.

(Sári obejmě Petra, a s pláčem udělá krok k odchodu. Petr nehybně sedí, ale nedokáže ji pustit. Běží za ní a těsně ji k sobě přivine.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry čte list papíru v kleče. Sandra a Andy si stoupnou a osloví ho zároveň. Následuje simultánní hra, obě časové roviny se splývají.)

ANDY Ondro!

SANDRA Henry!

(Dlouhé ticho. Henry tupě zírání tu na jednu, tu na druhou dívku.)

SANDRA Takhle to dál nepůjde!

HENRY Co nepůjde?

ANDY Nefunguje to takto.

HENRY Ale co?

SANDRA Líbím se ti ještě?

ANDY Už se ti nelíbím?

HENRY Proč?

SANDRA Netoužíš po mně.

ANDY Už tě to se mnou nebaví? Co dělám špatně? Kdysi to bylo fajn.

SANDRA A teď to nefunguje.

HENRY Co tím myslíš, kdysi? To celé trvá jen půl roku!

SANDRA Jak to celé? Jen tolik pro tebe znamená vztah? Co všechno neudělám, jen abys se cítil dobře. A nakonec mi řekneš, jak dlouho trvá TO CELÉ?

HENRY Neřekl jsem to tak.

ANDY Všeho jsem se vzdala. Všeho. Já jsem s tebou měla plány. Co myslíš, proč stojím deset hodin denně za pultem?

HENRY Protože se bojíš otce.

SANDRA Jak sem teď přijde táta? Co, do háje, máš proti mně?

ANDY Já za to nemůžu, že je takový. Nebudu se až do konce svého života dřít v tom krámu. Teď je situace taková!

SANDRA Když se ti něco nelíbí, tak to řekni! Otec je otec, matka je matka, ale já jsem tu, já jsem já!

ANDY Mě nechtěj s nimi ztotožnit!

SANDRA Jen proto, že občas se chovám, jako on? To ti vadí? Že jsem tak hlučná? Tak jen houšť, já to vydržím. Ale nechod' na mě s otcem, když máš problém se mnou!

ANDY Proč musíš hledat furt nějaké vytáčky?

HENRY Tvůj otec v hotelu se podělal (vyprázdnil) do bidetu. Kulturní evoluce ho poněkud minula. Kdybys brala v úvahu genové teorie a byla na mém místě, neměla bys trochu strach?

ANDY On ještě v životě nic takového neviděl? Teď mě chceš s tím odrovnat?

SANDRA S tak prohnanou, podlou, úlisnou, podpásovou, odpornou záminkou? Kvůli tomu, jaký je můj otec? Jseš ubohej hajzl (hnusák, syčák, křivák, prevít, mizera, ...)!

HENRY To jsou jen fakta. Nemluvil jsem o citech.

ANDY A jsou ještě nějaké, Ondro?

SANDRA A jsou ještě nějaké, Henry? Jsou? City. Miluji tě, copak to nevidíš? Necítíš?

ANDY Co mám dělat, abys tomu uvěřil? Jaké chceš důkazy?
Čím bych tě dokázala udržet? Pro sebe.

SANDRA Já tě potřebuji. Miluji tě!

ANDY Miluji tě!

HENRY Dost (Prrr, psssst...)!

(Dívky zmlknou, nehybně stojí proti sobě, jejich pohledy se setkají. Potom pomalu začínají kroužit kolem Henryho, ale udržují spolu oční kontakt. A potom, jak hra pokračuje, i ostatní dívky – až uslyší svá jména - se začínají pohybovat kolem dokola.)

HENRY Jak jsem se dostal až sem? Jak jsme se mohli dostat až sem? Ztracená láska! K čemu je zapotřebí? Mizerný život! Jaký to má všechno význam? K čemu? Zamilovat se, to je ještě dobré. To je krásné. Proměnit se, cítit, jak hormony pracují, ukořistit, zahrát si roli ideálního hrdiny, přesvědčovat, že ano, jsem to já ten pravý – to je ještě v pořádku. Ale proč to? Proč mít toho víc? A kdybych si vybral tu Cikánku? Která to celé předpověděla, Tak by teď ona byla tím důvodem? Nebo ta holka z třetího patra? Která se pořád chechtá a je tupá, jako motyka. Kdybych si vybral ji, teď bych ji dokázal říct, že je to s ní na houby? Petře možná! Ale proč bych trápil ji? Proto! Každá chce, aby ji někdo ubližoval. Nejdřív svádět, potom milovat a nakonec vraždit. Stojí to za to? Stojí kterýkoliv vztah za takové poznání (prozření)? Existuje něco, čím by mi kdokoliv dokázal zabránit v mém velkolepém úniku? Nic! Musím zvítězit sám nad sebou. Pouze nad sebou.

(Henry poodstoupí na bok, Petr mu z dálky zatleská.)

ZMĚNA SCÉNY.

(Sandra a Andy stojí zády k sobě. Následuje jejich – odříkají si totéž! Někdy dvojhlasně, někdy sklouznou do synchronické promluvy.)

SPOLEČNĚ Je mi devatenáct. Jsem tak mladá! Já ho moc miluji. Ale co bude teď? Jak mám vědět, že to bude pořád v pohodě? Kdo mi odpoví? Ještě nemám ani dvacet. Kdo mi řekne, jestli jsem už na to připravená? Každý říká něco jiného. Že je to dobré tak, nebo jinak, že tamto dobré není, a takto dobré je a toto je špatně. Kde je pravda? Kdo mě pochopí? Najde se někdo, kdo se mi podívá do očí a řekne „Ty to víš. Ty už to víš.“ A on? Vždyť i on je tak mladý. Je ještě dítě. Nežije v tomto světě. Dokázal by být už chlapem? Možná. Se mnou. On je pro mě hrozně důležitý. On je moje všechno! Pochopte, mluvím hodně jen a jen proto, abyste mi uvěřili. Já se nechci vymlouvat, neutíkám před obviněním. Ale musím rozhodovat i o své budoucnosti!

(Poslední větu křičí společně a naráz.)

ANDY Já chci to miminko!

SANDRA Já nechci to miminko!

(Pak to zopakují, jedna po druhé.)

ANDY *(tiše)* Já chci to miminko!

SANDRA *(žalostným hlasem)* Já nechci to miminko!

ZMĚNA SCÉNY.

(Henry si sedne vedle Petra. Je bledý a bolestným výrazem zírá před sebe. Petr se posměšně dívá na Henryho potrhany obličej. Dlouhé ticho.)

HENRY Hm?

PETR Ale přiznejme si to, to je největší frajeřina, co může chlap zvládnout nabouchnout (obtěžkat) dvě děvenky naráz! Kamaráde, jsi jednička! (*bouchá ho do zad*)

HENRY (*vzdychne*) No jo no.

PETR A teď ne abys začal ty svý kecy, jakože „jak-ty- mluvíš-vždyť -jsi -hrdina – mého románu“, platí? Ty jsi ale idiot, Ondrášku! Tolik trpíš, tolik se nalituješ, že to až bolí! Uvědomuješ si občas svoji situaci? Víš, že momentálně sedíš na hromadě hnoje? Tvůj život je na houby, abych byl stylový. Fňukáš a pláčeš mi tu a chtěl bys na sebe vzít bolest celého lidstva. Co ty jsi? Nějaký Vykupitel, či co? Neříkám ti to poprvé k tomu by bylo potřeba vyrůst, příteli. (ticho) A co je s holkami? Zamiminkují?

HENRY Nebyla těhotná. Ani jedna.

PETR Příznačné.

HENRY A teď?

PETR Co jako teď?

HENRY Co dál? Řekl bych, že jsem pokazil, co se dalo.

PETR Tak jest. Souhlas.

HENRY Je mi to tak líto!

PETR Už zase pláčeš.

HENRY To mi jde. (*usměje se*)

PETR Jsi vtipný chlapec, ty můj malý spisovateli!

HENRY Mělo by se to ukončit.

PETR Mělo by se.

HENRY Všechno. Román, lásky, život.

PETR (*trhne hlavou*) Hele, ne abys mě vyřídil! Ty bys mě teď dokázal zasebevraždit? Buď už jednou v životě stylový! (*pohrdavě*) Tam v tom životě.

HENRY Nezabiji tě. Tebe mám rád.

PETR (*naštvaně si sedne*) Dík.

HENRY (*sedne si vedle Petra*) Už jsi přišel na to, že ty jsi vlastně já?

PETR (*popuzeně*) Neříkej! To je ale zápletka! Že mi to dřív nenapadlo!

HENRY Děláš to skvěle. (*nuceně se směje*) Škoda, že jsem jaký jsem! Bože, kdybych byl tak otevřený, veselý a silný, jako ty!

PETR (*křičí*) Drž už hubu!

HENRY Hovno (*lze užít grrrr, ?*). Nevnímáš, jak se nořím pořád hlouběji do bahna? A nic proti tomu nedělám! Nemohu.

PETR (*pění vzteky*) Otázka sémantiky.

HENRY (*bolestivě*) Víš, co je nejhorší?

PETR (*vyskočí, řve a skočí po Henrym*) No? Co je nejhorší? Co? (*agresivně ho shodí na zem*)

HENRY (*zoufale, trucovitě, bolestně, zalyká se slzami, ale křičí*) Víš, v čem je problém? (*vstane*) Nedokážu se zařadit. Nepřijímám pravidla. A bylo by to v pořádku, kdybych měl víru. V sobě, třeba. Vášnivě miluji svůj svět. Všechno vytěsním, jen abych mohl být šťastný v takovém světě, který ani neexistuje. Tolik toužím vykonat ohromující věci, řešit obrovské problémy a spasit svět. Tolik bych si přál prožívat bolest v srdceryvných situacích!

PETR (*řve*) A? Proč to, ksakru, nejde?

HENRY Nevím. (*sedne si. Po chvílce ticha, s důrazným tónem*) Život není těžký.

PETR *(po dlouhé přestávce, ještě těžko dýchá od vzteku)* To je tedy podělaný problém.

HENRY *(zvedá se)* Takže?

PETR *(s odpouštěním, s úsměvem)* Takže?

HENRY *(i on se usměje)* Ukončeme to!

PETR *(laskavě)* Ať je konec. Ale takový, ale takový! *(obejme ho)*

HENRY A ať fouká, ať hvízdá vítr! *(mile)* Jsem rád, že jsem tě poznal.

PETR Bylo mi ctí. *(podají si ruce)*

(Petr si balí věci, Henry ho chvíli pozoruje, pak se od něho odvrátí, dívá se na svoji levou ruku a pomalu, s odkoukaným gestem ji strčí do kapsy. Nakonec hrdě se podívá po divácích.)

HENRY *(po chvilce ticha, už se na Petra nepodívá)* Jinak, máš rád zimu?

PETR Mám. Mám. Nejvíc ze všeho.

ZMĚNA SCÉNY.

(Muzikant zazpívá písničku „....“. Paralelní scénky Petr si sbalí své věci, stoupne si za lavici, zády k divákům. Terka a Šári si sednou vedle sebe na lavici. Jak postupuje písnička, dostanou se od seznámení až nakonec vztahu).

SÁRI Hoch kolotočářský, ten je můj.

TERKA I ten můj je jen kolotočářský, ale krásný mladík

SÁRI Kolem Vánoc, řekl, si mě vezme.

TERKA Jeho ženou předtím. Egem elvesz még el'bb.

SÁRI Tak moc jsem ještě nikoho nemilovala!

TERKA Tak moc už nikoho milovat nebudu.

SÁRI Ke mně zavítá v neděli.
TERKA Ke mně v neděli odpoledne.
SÁRI Petr se jmenuje ten můj.
TERKA Tomu mému říkají Petr též!
SÁRI Dítě budu mít.
TERKA Jako já.

(Mezitím Henry přikročí k Andy a obejmě ji. Potom se otočí a obejmě Sandru. Andy se k nim přitulí. Dlouze tam stojí všichni tři. Až dojde k refrénu, Petr se otočí a zpívá s muzikantem. Terka a Šári si odloží své kostýmy a připojí se k písničce.)

PÍSEŇ „Ať zůstane jen ten, kdo se navždy rozloučil od snů a křídel. Od skutečného světa se lze odtrhnout jen tehdy, pokud ho ctíš!“

(na druhé straně se ozve píseň "Henry Lee" - nejdřív nenápadně, ale pak se pořád sílí. Z řad diváků vstanou všichni herci a postaví se vedle zpívající účinkující. Henry se vymaní z objetí a přidá se k ostatním. Hudba z repráků už je tak hlasitá, že ji nepřekřičí. Prosí ty dvě dívky, aby se k nim přidaly, ale ony zůstanou. Andy a Sandra se otočí, jsou zády ke zpívajícím.)